

hun regelmatige bezoeken en veel lange en eenzame nachten, en veel te korte nachten, al even eenzaam, en altijd die mannen met hun huizenhoge problemen en hun grapjes tussendoor, mannen die of getrouwd en dik en dronken waren, of, heel soms, mager en getrouwd en dronken of erg lief en totaal zenuwziek of erg lief en homofiel, en dan dacht ze vooral aan Genève.

Vrouw Waar halen al die andere mensen toch het vermogen tot begrijpen vandaan, ik merk alleen dat het bij mij zienderogen achteruit gaat, ofwel zit ik er door mijn werk te dicht op ofwel ben ik er te ver af als ik op reis ben en me in één of andere kamer opsluit, dan begrijp ik niks meer.

V.M. Ze trokken zich die dagen geen van beiden iets aan van wat er in de wereld gebeurde, van de manier waarop alles anders werd en waarom er minder en minder uitwegen waren; hij moest alleen maar letten op de afslag Palinuro, dat was alles, en hij moest aandacht besteden aan die vreemde vrouw met wie hij uit de wereld was gestapt. Het stoorde hem dat zijn hoofd niks verdrong van wat hij achter zich wilde laten, hij wilde voor een tijdje weg, en hij werd woedend want deze dagen behoorden hem toe, hem en niet de Food and Agriculture, en ook omdat hij niet meer wist hoe het met zijn leven verder moest, terwijl hij duidelijk zag hoe de anderen erin slaagden te doen alsof ze wisten wat ze wilden, al die mensen die hij kende met hun verhaaltjes die deels echt en deels verzonnen waren – dat deed er niet toe – meelijwekkende, grappige of idiote verhalen, allemaal mislukte levens die zich afsloofden om hogerop te komen door voortdurend promotie te maken... of die onderweg afhaakten of struikelden, alsof je door op te klimmen of door te pletter te slaan iets kon vervangen wat voorgoed verdwenen was, veerkracht die weg is, vreugde die nooit meer terugkomt.

V.M. Ze dronk even aan haar thermosfles en slikte een pilletje door

Vrouw oh, niks hoor

V.M. alleen maar die afschuwelijke hoofdpijn die ze zo goed kende, en dan heel die kust die niet te doen was

Vrouw als het zo verder gaat, slapen we vannacht in de auto.

V.M. In Sapri nog niks. Toen gilte ze – te laat – want aan de rand van een boomloos, triest en vlak strandje had ze een betonnen kubus gezien met neonletters.

Vrouw Dat moeten we onthouden als we niks anders vinden.

V.M. Om tien uur gaf ook hij het op.

Vrouw Dat moet Maratea geweest zijn, 't is nu tien na tien

V.M. want als er iets was waar ze overal en altijd zeker van was, dan was dat het uur en de plek waar ze was.

Vrouw Rij ginds toch naar beneden, ti supplico, dico a sinistra.

V.M. Hij maakte rechtsomkeer en zij gidste, ze hing nog maar aan een draadje. Als ze nu maar rustig kon blijven, als haar stem maar niet oversloeg. Ze wachtte niet in de auto maar stapte uit; ze duizelde en snakke naar lucht.

Het was geen klein of middelgroot hotel in één of ander vissersdorpje maar een heel ander soort hotel. Ze voelde zich opgelucht, terug in een wereld die ze goed kende. Ze liep achter hem met half gesloten ogen en gedroeg zich als iemand die hondsmoe is en die vermoeidheid ook onbeschaamd toont; iemand die zelfs in een afgewassen jeans en stoffige sandalen niet schrikt of onder de indruk is van een hotelhal die tot in de kleinste hoekjes luxe uitstraalt. Boven op de kamer plofte ze neer op het bed naast het raam. Nu ze geen kamer voor zich alleen had, moest ze absoluut naast het raam slapen of ze kreeg een zenuwtoeval. De bediende kwam binnen, schudde het hoofd; Mumm was er niet, van Pommery, Krug of Veuve Cliquot had hij nog nooit gehoord

Man o.k., dan maar Moët et Chandon of een Dom Perignon brut alsjeblief, want die was er.

V.M. Hij keek hoe ze een douche nam, wreef haar droog en masseerde haar wakker. Gewikkeld in een grote witte badhanddoek ging ze aan tafel zitten. De bediende kwam binnen. Hoe kon hij weten dat ze vandaag jarig was, hij had natuurlijk haar paspoort gezien, maar om er dan ook nog aan te denken

Vrouw come sono commossa, sono così tanto commossa.

V.M. De glazen maakten geen geluid. Ze dronk er twee en hij maakte de fles leeg. Ten slotte was hij het niet die een levensjaar besloot in Maratea. Daar lag ze, almaar klaarder wakker – net als in een slaaptrein of in een vliegtuig gedwongen om met vreemden te leven. Ze ging rechttzitten, luisterde aandachtig; ofwel sliep hij ook niet of anders deed hij

dat opvallend stil. In de badkamer legde ze de twee dikke badhanddoeken in de badkuip en ging erin liggen. Ze rookte de ene sigaret na de andere en laat in de nacht ging ze terug naar de kamer. Haar bed stond op een halve meter van het zijne, ze aarzelde in de donkere kloof die de twee bedden scheidde. Ze schoof voorzichtig naast hem. Hij drukte haar in zijn slaap dicht tegen zich aan.

Vrouw Voorzichtig, hou me gewoon voorzichtig vast, anders geraak ik nooit in slaap.

V.M. Zon was er niet. Op het strand flapperden de kleine rode vlaggetjes in de wind. Ze overlegden wat ze konden doen. Hij keek naar de zee, zij volgde een groepje Milanezen die zich toch in het water waagden. Hij nam zijn duikersbril en zijn zwemvliezen en legde haar uit hoe ze achteruitzwemmend in het water moest komen. Hij ging vaker en langer zwemmen dan zij en daarom moest ze vaak op hem wachten. Ze maakte zich druk en begon in gedachten met hem te praten alsof ze elkaar al jaren kenden.

Vrouw Ik was echt in alle staten, jij verdwijnt zomaar, ik zoek me suf, mijn ogen vallen bijna uit hun kassen van naar de zee te zien, ik denk natuurlijk dat je allang verdronken bent, echt, ik kan er niet tegen, ik vind het gewoon lomp, snap jij dat dan niet?

V.M. Ze zag de zee in de verte, bekeek haar uurwerk en toen hij na vijftig minuten nog nergens te zien was, begon ze zich af te vragen wat men in een hotel met een drenkeling doet. Ze zou naar de direktie gaan en duidelijk stellen dat ze niet zijn vrouw was, maar dat had iedereen natuurlijk allang geraden. Dan zou ze iemand moeten vervittigen, de FAO natuurlijk

Vrouw pronto, pronto, Nadja's speaking, you remember, to make it short, I went with Mr. Frankel to Maratea, yes, no, pronto, can you hear me now, a very small place in Calabria, I said Calabria

V.M. ze zou niet huilen, zeker niet, maar ze zou van zijn kalmeerpillen nemen, een driedubbele dosis. Die zouden in Rome de problemen moeten oplossen want zij kon dat niet aan, ze zou de gekste sommen betalen om onmiddellijk per auto naar Rome gebracht te worden, tot vóór haar hotel. Dan had ze nog drie dagen voor het IBM-congres in Rotterdam, precies de tijd om zich samen te rapen, om te studeren, om alles te begraven en baantjes crawl te zwemmen om er bovenop te komen.

Ze gooide de handdoek over zijn schouders en wreef hard.

Vrouw Je bent erger dan een kind, je beeft, je ben bevroren.

V.M. Maar een enorme golf kwam eraan en in plaats van verder te schreeuwen legde ze gauw het mes, de harpoen en de zwemvliezen die hij haar had toegeworpen op een hogere rots. Ze hoorde haar eigen stem niet meer maar maakte hem duidelijk dat ze in het water wou. Ze nam zijn hand en hield die krampachtig vast.

Man Je moet tot aan het boordje komen, je voeten eerst. Buig je knieën, dat is het beste, en spring dan midden in de golf waar ze het hoogst is. Vooruit!

V.M. Ze sprong iets te laat en tussen twee golven in.

Vrouw Hoe was het?

Man Niet slecht! Te plat, mais c'était joli à voir, tu es

Vrouw wat ben ik? Wat?

Man Tu es...

V.M. Hij vertelde over een vis die hij 's morgens had gezien, een prachtexemplaar.

Man We hebben elkaar bespied maar met listigheid kwam ik er niet, ik zat altijd aan de verkeerde kant. Je moet hem in de nek kunnen raken. 't Zou dom geweest zijn om zomaar te schieten en hem misschien in de staart te raken

V.M. trouwens dat recht had je niet, dat was niet sportief, dat deed hij nooit.

Vrouw Denk je er nog steeds aan? Nee, ik wil het niet, ik wil niet dat je hem doodt.

V.M. Hij had een vrouw gekend – de zijne, maar dat vertelde hij niet – die ooit door een dolfin achterna was gezeten – eigenlijk was hij gewoon blijven meezwemmen of misschien was hij wel verliefd geworden op haar – maar zij had gezwommen alsof het minstens een haai was geweest.

Man Op het strand is ze uitgeput in elkaar gezakt. Sindsdien gaat ze nooit meer in zee en kan ze zelfs niet meer zwemmen.

Vrouw Ach, wat een leuk, of liever wat een triest verhaal. Ik hou van je. Een enkele boot of nog erger, een mijn, wat